

IN MEMORIAM

Dr. Bencze Izabella
(Szabadszállás, 1949. II. 10. – Budapest, 2021. II. 26.)

Kitartóan cselekedte a jót nemzetünkért

Dr. Bencze Izabella emlékére

„Mert Isten akarata az, hogy jót cselekedve némissátok el az értelmetlen emberek tudatlanságát, mint szabadok: nem úgy, mint akik a szabadságot a gonoszság takarójául használják [...] ha kitartóan cselekszitek a jót, és tűritek érte a szenvedést, az kedves az Isten szemében.”

(Péter apostol első leveléből)

Drága Bella! Nagyon kedves lehettél az Isten szemében, mert igazán a végsőig kitartóan tűrted a szenvedést, olyannyira, hogy az Úr nem hagyta tovább, és 2021. február 26-án magához szólított.

Drága Bella, most is ugyanannál a gépnél írok, téged megszólítva, csak levelem nem tudom már elküldeni neked e-mailben, mint ahogy 2018 óta tettem, mikor elkezdődött levelezésünk. Így hát egy kicsit hosszabbra nyúló levelem most nem Neked, hanem Rólad küldöm az Aracs folyóirat olvasóinak, hogy téged jobban megismerjenek, mert számos írásoddal ugyan találkozhattak ezeken a hasábozon és sok anyaországi lapban, de rólad, a **KÜZDŐ EMBER**-ről nem sokat tudhattak meg.

A küzdelemből pedig nemcsak neked, de egész családnak, még az ősökig visszamenőleg is igazán kijutott. Az apai ág Székelyföldről származik. A valamikor Délvidékre áttelepült jómódú családot a nem reguláris szerb felkelők 1848–49-ben kiirtották, amikor etnikai tisztogatást hajtottak végre a magyar, német, román és horvát falvakban. „Kastélyukat felgyújtották, csupán egy hat év körüli kisfiú menekült meg úgy, hogy a Dráván egy farönkbe kapaszkodva valahol Drávaszentes környékén partot ért, ahol egy nagyon szegény család befogadta és felnevelte. Ő volt a szépapám.” Írod az *Időkapszulák* című könyvedben (Méry Ratio, 2020), amelyből többször is segítségül hívom gondolataidat, Rád emlékezve.

Az anyai ágon egy felvidéki régi nemesi család tagjai voltak a felmenőid, akiknek sorsa nem volt küzdelemmentes, hiszen vagyonukból kifor-

gatta őket egy ismert arisztokrata család, amely ezzel alapozta meg saját jövőjét, a te őseid pedig elszegényedtek. Neveket szándékosan nem említesz, mert nincs értelme. Értelme csak annak van – mondod –, hogy az ősök által képviselt erkölcsi értékek megmaradnak-e, vagy sem. S Te ezeket az értékeket nemcsak hogy megőrizted, hanem általuk felvértezve, megsokszorozódott erővel, energiával küzdöttél erőd szerint a „legnemesbekért”. Hogy mi dolgunk a világon? Vörösmarty mellett Tamási Áron mondatát választottad útmutatóul: „...hogyan valahol otthon legyünk benne.” Te pedig akkor érezted igazán otthon magad, ha valamit tehettél nemzetedért. Jogászi végzettségedhez ha nem párosul harcias bátorságod, akkor bizonyára nem küzdöttél volna olyan elszántsággal és eredményesen azért, nehogy minden felelősségvállalás nélkül vonuljanak ki a magyar forradalmat vérbe taposó szovjet csapatok 45 évnyi „ideiglenes” itt-tartózkodásuk, országhífosztásuk után. A gazdasági háttértárgyalások vezető jogászaként megvívott küzdelmeidre emlékezve írod: „Jó volt a korábbi elnyomóink szemébe nézni és szakmai fölénnyel nemet mondani azoknak, akiknek negyvenöt éven keresztül az elvtársak mindig, mindenre igent mondtak.” Te pedig egyre több témában mondtad ki a nemet, a nemzeti vagyon elherdálására mutattál rá, az MSZP-vagyon el nem számolására, a KISZ-vagyon „felszívódására”, az elhíresült sukorói kaszinóügyletre – sorolni is sok, hát még nemcsak írni róla, jogi vonatkozásokat és gazdasági tényeket felsorakoztatva, hanem tenni is a rablóprivatizáció ellen. A szocialista-liberális kormányzat a társadalombiztosítás tervezett magánosítása ellen civil háború indult, amelynek egyik aktora voltál, de más közügyekben is tüntetések szónoka, rádió- és televízió-műsorok vendége, újságok riportalánya. Te magad is publicistává váltál, mégpedig a legki-

válóbbak egyikévé. Nemcsak jogi és gazdasági kérdésekben voltál jártas (sokan közgazdásznak vélték), hanem a magyar történelem és politika sorsfordító eseményeit elemezve kristálytiszt volt okfejtésed, és ami a legfontosabb: írásaidnak lelke volt, átsütött belőlük a hazád, a nemzeted féltése, szeretete. „Tegyünk szóvá minden visszaélést és jogellenességet. Teljes erővel támogatassuk a kormány által az elszakított részek felett gyakorolt véghatalmat, még akkor is, ha ez a szó nem tetszik valamelyik szomszédunknak. Nyugodtan tegyük ki szobánk falára a régi térképet. Nem azért, mert revizionisták vagyunk, hanem azért, mert jogunk van a saját történelmünk igazságához, amit senki nem vehet el tőlünk. Nem nekünk kell szégyenkezni, nem nekünk kell magyarázkodni. És soha ne alázkodjunk meg.”

Hogy az elszakított nemzetrészek iránt nem csak szavakban éreztél felelősséget, mi sem bizonyítja jobban, mint az, hogy amikor 2016-ban leégett egy székelyföldi kis településen, Atyhán a templom, a Civil Összefogás Fórumának képviselőjeként adománygyűjtést szerveztél nemcsak Magyarországon, hanem az Egyesült Államokban is – és sikerült az újjáépítés!

A szellemi honvédő

A Civil Összefogás Fórumának egyetlen női alapító tagja voltál. Hogy miként került erre sor, ezt is az *Időkapszulák* c. könyvedből idézem. Ez a részlet is egy lenyomat a korról, mint ahogy az egész életutadat, munkásságodat bemutató könyv is az.

„Magányos bozótharcosnak tartottak, mert nem kapcsolódtam szorosan egyik ellenzéki szerveződéshez sem. [...] Egyedül Makovecz Imre meghívását fogadtam el, amikor a Messternek elege lett a gyurcsányi hitványságból, és megkereste azokat a személyeket, szervezeteket, akikben potenciális erőt látott egy jobboldali összefogásban Orbán mellett. [...] akkor indulunk el azon az úton, amely a 2009-es virágvasárnapi, a sajtó által agyonhallgatott 250 ezer fős Hősök téri nagygyűléshez, majd a CÖF megalapításához vezetett.”

Hálás vagyok a Civil Összefogás Fórumának, hisz általa kerülhettem kapcsolatba veled, ugyan-

is a szabadkai székhelyű Vajdasági Magyar Civil Szövetség elnökének, Béres Zoltánnak a felterjesztését elfogadva a CÖF a 2018. évi Szellemi Honvédó Emléklappal tüntette ki férjemet, dr. Gubás Jenőt, és a laudációt te tartottad meg. Ezután kértünk föl, hogy írd az Aracsba, s te rögtön megérezted, hogy milyen lelkületű írásokra van szükségünk. „Erőt, önbecsülést adó, a magyarság vállalásának gyönyörűségét aláhúzó írásokra van szükség az Aracsban. (Tartottam már előadásokat vajdasági településeken és megtapasztaltam azt az elkésztő érzületet, amelyről Gubás úr is gyakran ír.)” (e-mail, 2018. XII. 2.)

„A lelki egyesülésre a legjobb eszköz a magyar himnusz. Az eredeti! Az a Himnusz, amelynek zenéjét 1844-ben komponálta Erkel Ferenc. Térjünk vissza eredeti himnuszunkhoz, amely a reformkor hajnalán született, amely nem gyászol, hanem felemel, amely a magyarság dicsőségét hirdeti verbunkos zeneiségében és a nándorfehérvári diadalt ünneplő harangszavával.” Ilyen egyszerűen és tömören foglaltad össze, hogy miért van szüksége a nemzetnek arra, hogy visszakapja a Himnusz eredeti zenéjét. Mert tudniillik 1938-ban Dohnányi Ernő átdolgozta, átírta. Nem sokban változtatott rajta, csak az elejéről és a végéről kivette a harangok hangját (amelyek a dicső nándorfehérvári diadalt hirdetik), és lassította, gyászosra hangolta át az eredeti élénkebb és magyaros, verbunkos tempót. Erről beszéltél az M5 *Ez itt a kérdés* műsorában 2020. március 11-én.

Megtekinthető: <https://www.youtube.com/watch?v=OmP8ljAdCz8>

Arra is rámutattál, hogy igaz lehet, hogy Dohnányi a trianoni tragédia utáni gyászos hangulatot akarta érzékeltetni átdolgozásával, mint ahogy a legtöbben ezt hangsúlyozzák, de egy zenekritikus kutatómunkájára is felhívtad a figyelmet, aki kiderítette, hogy Dohnányi nem szerette a zenei szimbólumokat, és ennek is lehetett az a következménye, hogy hangszereléséből kiiktatta a magyaros elemeket, a verbunkos ritmust és a harangszót.

Most csak az a kérdés, hogy végre-valahára le tudjuk-e vetkőzni a „Merjünk kicsik lenni!” belénk sulykolt életfelfogást, és lehámozzuk-e a Himnusz zenéjéről a mesterségen rávakolt réteget, hogy eredeti pompájában szólaljon meg. Az M5 tévécsatorna stúdióbeszélgetésébe beikta-

tott utcai közvélemény-kutatás álságos volt, mert úgy tette fel a kérdést, hogy mit szól hozzá, hogy a Himnuszon változtatni akarnak. Persze, sokan felháborodtak, féltve nemzeti imánkat. Ekkor tetted helyre a dolgot: erről nem kell népszavazást kiírni, csak be kell tartani azt, amit az Alaptörvény megfogalmaz: a Himnusz zenéjét Erkel Ferenc szerezte. Nem vehemenciával mondtad, pedig jogos lett volna a felháborodásod, hiszen félrevezető volt a kérdés (eszembe jut: „mint akik a szabadságot a gonoszság takarójául használják” – Pál apostol leveléből), hanem higgadtan, a tények kérlelhetetlen igazságával érveltél. Csodáltam erődöt, pedig ekkor már nagybeteg voltál, de nemcsak erkölcsi, hanem a fizikai tartásod is csodálatra méltó volt, csinoságod, nőiséged, öltözködésed mind a külső, mind a benső harmóniát sugározta. Csak azt sajnáltad, hogy arra már nem volt erőd, hogy továbbra is fessed a hajad...

Himnusz-ügyben még tavaly nyáron lázasan leveleztünk, tőlem is kértél segítséget, hogy Tőkés László támogató reagálása után a Délvidéken is szerezzünk pártolót, de sajnos ez nem igen sikerült. Ekkor már a legtöbbet tehető hazai politikai vezetők egyikéhez fordultál, az illetékes titkársága viszont „zene-szakmai kérdésnek minősítette, és elküldött minket a kulturális államtitkárhoz, ahonnan december óta nem kapunk választ... Azt hiszem, gyerekkoromban játszottam utoljára a körben áll egy kislánykát... De a farkába harapó kígyó is elég szemléletes...

Hát ez van. De azért majd még forgolódnak egy kicsit...

Öllek benneteket

Bella

2020. augusztus 12.”

És még „forgolódtál” egy újabb szívügyed, a Makovecz-katedrális érdekében, pedig már érkeztek az újabb baljóslatú betegségi jelek.

„Drága Ági, [...] Igen, megkaptam az Aracsot, köszönöm! Változatlan színvonal, gyönyörű kiadvány.

Én sajnos két hete a pocakommal kínlódom, de nagyon, és csak remélem, hogy nem húzódoztam oda is, aminek még a nevét sem írom le szívesen. 15-én lesz a CT, kicsit félek, hogy mit mutat majd...

De voltunk nyaralni, Kaposváron, meg Szentgotthárdon. Kellemes volt (a problémámat leszámítva), de elkésztő, hogy mennyire lazán veszik az emberek a járványt, egyáltalán nem törődnek semmivel. Kezdi úgy felfogni, hogy nem is létezik. Beszéltem valakivel, akinek a rokona (30 éves) már megkapta. Nagyon rossz volt, két kórházat járt meg, szóval létezik, és kemény.

Drága Ági, vigyázzatok magatokra...
2020. szept. 7.”

Berekfürdőn férjével, dr. Soós Tiborral
2020 júliusában

Sok barátod és főleg küzdőtársad volt, nem láttam, hányuknak küldted el ezt a pár sort, amely hozzám is megérkezett.

„Barátaim!

Elnézéseketek kérem, hogy mostanában nem jelentkezem, de a kezeléseim nagyon keményen igénybe vesznek, így az erőmet kizárólag a remélt gyógyulás érdekében kell most összpontosítanom.

Ettől még nagyon sokszor, és nagyon nagy szeretettel gondolok rátok jó egészséget és kitartó türelmet kívánva ezekben a vészterhes időkben.

Szeretettel öllek mindnyájatokat

Bella

2020. nov. 9.”

2021. január 8-án a Magyar Hírlapban megjelent a *Makovecz-katedrális* című írásod, amelyben többek közt ezt írtad.

„Boldog az a nemzet, amelynek olyan nagyszemű szülőttei vannak, akik örök érvényűt képesek alkotni. Örök érvényűt, mint Antoni Gaudí a Sagrada Famíliaival, mint Cesar Manrique Lanzarote szigetével, vagy mint Makovecz Imre organikus épületeivel. Makovecz Imrének volt egy grandiózus terve egy katedrális megépítésére, amely életművének összefoglalása, komplex világképének tükré, s amelyet Őszentsége, XVI. Benedek pápa megáldott. A templomnak még nincs neve. Lehet a feltámadás vagy a hálaadás templomának is hívni. De lehet a kereszténység fennmaradásának katedrálisa is, amely oly erővel sugározná a világ működőképes létéhez elengedhetetlen rend és hit szükségességét, hogy talán még a legvadabb ateistákat is megérintené, és megfékezne lelkük indulatait. [...] Jól tudjuk, hogy az 1948-at követő politikai fordulat után a kommunista Magyarországon gyakorlatilag negyven évig nem lehetett templomot építeni. Úgyhogy épp itt az ideje, hogy a rendszerváltozás harmincadik éve után megépüljön világhírű építésünk tervezésében egy új, magyar, az egész világnak élhető jövőt üzenő, de mindenképpen a régió keresztény bástyáját jelentő katedrális.”

Az írást nekünk is felajánlottad, meg is jelent március 15-ei, idei első számunkban, de már gyászkeretbe téve.

Az egyik e-mailedben egyszer ezt írtad:

„A sorscsapásokat elviselni, sőt legyőzni nem könnyű, de ha az ember lelkiismerete tiszta, és hisz az isteni elrendelésben, valamivel könnyebb.”

Erkel szépunokája, Somogyváry Ákos karnagy, az Erkel Ferenc Társaság elnöke a honlapjukon ezekkel a szavakkal búcsúzott a Himnusz eredeti zenéjének visszaállításáért küzdő társától:

„Megpihent a Himnusz védőangyala

»Egyikünknek nagyon meg kéne gyógyulnia, s nem én leszek az...« – mondta közelmúltbeli beszélgetésünk alkalmával néhány hete, hosszantartó, mégis bölcs megbékéléssel és tartással viselt betegség-keresztjét elfogadva, küzdelme végéhez közeledve. [...] Néhány nappal ez előtt még e gondolatokat írhattam neki: »...Úgy hallom éppen ideje van Téged jókívánságokkal elhalmozni újabb születésnapod ürügyén. Úgyhogy most ezt teszem, amikor a Jóisten bőséges áldását, visszavonhatatlan szeretetét és kivételes Rád figyelmezését kívánom...«

Drága Bella! Bár földi világunkból máris rettentően hiányzol, fogadjanak maguk közé az angyalok, hogy ezentúl együtt egyengessétek rögzös utunkat, miközben az égi karban Ti már együtt daloltok megváltó éneket.

Somogyváry Ákos, az Erkel Ferenc Társaság elnöke” (2021. február 26.)

Drága Bella,

köszönöm a sorsnak, hogy habár csak a virtuális valóságban, de megismerhettelek. Búcsúzom Tőled a földi léted értelmét igazoló és az utókorban mély nyomot hagyó könyved lélekemelő gondolatait idézve meg.

„Összetett lett az írás, mint amilyenek mi, emberek vagyunk. Hiszen az Isten ilyennek alkotott minket a saját képére: bonyolult, teljesen egyedi, a világmindenséggel mérhető élőlénynek. Bennünk van a kozmosz minden apró alkotórészecskéje, a teremtő által adományozott lélekkel együtt. És a lelkünk a földi élet után tovább gazdagítja a mindenséget a saját összetettségével, bonyolultságával, és mégis végtelen egyszerűségével együtt. Ezért óriási a felelősségünk, hogy miként éljük az életünket, s hogy milyen nyomot hagyunk magunk után a földi létben.”